

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

.....
ΦΥΛΛΟΝ 25. Οκτωβρίου 20.
.....

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΣ Δ. ΔΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

1857

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΩΝ.

(Έκδίδεται κατά ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Έν Ἀθήναις παρά τῷ ἐκδότη, ὁδὸς Κυρίου ἀριθ. 865.
Έν ταῖς Ἐπαρχίαις παρά τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Πρωτευούσῃ κατὰ μῆνα	Δραχ.	4 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	"	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς	"	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς τουρκικῆς λίρας	4.
Διὰ τοὺς ἐν Βλαχίᾳ προπληρωτέα ἐτήσιος τάλ. αὐστρ.	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἰουρίῳ Πολιτείᾳ προπληρωτέα λίρας ἀγγλ.	4.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι οὗ Κύριος Καρόλος Ποτιὴν καθηγητῆς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐέλπειδων, δύναται νὰ προμηθεύῃ εἰς τὸν ἰπιθυμούντα, οἰονόητος σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ μυθιστορηματικόν εἰς Γαλλικὴν γλώσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμῆν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὄλην γραμμικὴν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδαισίας.

- Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
- Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
- Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
- Χειρουργικῆς.

Ἐποδείγματα καὶ διάφορα ἄλλα ἔργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χημικὴν ἀναγκασία. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν, τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρά τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτιὴν, εὕρισται τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τόμον ὁλόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διηγήματα κεισοσημένα διὰ 326 ἑρσιῶν εἰκονογραφικῶν — καὶ τιμᾶται, ὁμοίως ἀγγλιστί, εἰς δραχ. 9,50 — ἀδελτου 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἱστορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ δημοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμᾶνται παρὰ τῷ ἰδίῳ δραχ. 1: 15. 2: 30 καὶ 3. κατ' ἑναλογίαν ἑκατῶν ἀντίτυπων.

Ὅτις δὲ ἤθελε προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτυπον δραχ. 75 ἔξ ἀγορᾶς διαφόρων πρὸ αὐτῷ εὐρετικῶν βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θέλει ἔχει δωρεάν ἐν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous —

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτιὴν ἢ παρὰ τῷ ἐκδότη τοῦ Ἀβδερῖτου.

ΟΙ ΠΗΝΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΤΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια ἰδὲ ἀριθ. φυλ. 24.)

— Εἶδες ἐκεῖ, διάβολε! τὸ καλῆτερο ὅπου τὸ ἀγαπῶ καὶ ἐγώ, ἔμελε νὰ λησμονήσῃς, ἂν δὲν σὲ ἔκαμνα προσεκτικόν· τὸ γένειόν σου παντοῦ θέλει νὰ ἀλείφεται, καὶ μάλιστα εἰς τὰ πολιτικά. . . ἡ ζωὴ σου.

— Κάμμικιά φορὰ ὅμως καὶ τὰ θεατρικὰ, ἐπρόφρασε νὰ εἶπῃ ὁ αὐτοκρατορικώτερος μύθος.

— Ἐσένα δὲν σοῦ πέφτει λόγος· εἶσαι μικρὸς καὶ μὴν ἐγγίξῃς τὰς πληγὰς τῶν ἀγωνιστῶν, ἢ μήπως εἶσαι καὶ σὺ ἐκ τῆς σπείρας τοῦ ἀγνώμονος ἐγωῖσμου;

— Μὲ συγχωρεῖς, ἐλησμώνησα, ὅτι εἶχες καὶ σὺ μέρος εἰς τὰ γουστάτα τῆς Καλαμπάκας καὶ τοῦ Πέτα.

Στὸ θεὸ σου, Προηγούμενε! ἂν ἴσως καὶ βραδύνη νὰ ἐτοιμασθῇ ἡ ζακουλὰ, διηγήσου μας κάμμικιν ἐκστρατείαν σου· πόσους αἰγῆς ἔψησες, νὰ χροῖς τὸ γένειόν σου! Ὅ μὰς ἀνοίξῃς τὴν ὄρεξιν.

— Μὰ λοιπόν, σεῖς εἶσθε θηρία! σκαλιζετε ὀμιλίαι, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ κάμνη τις, ὅταν νυστάξῃ ἀπὸ χόρτασι, καὶ ἔχι ὅταν δὲν βλέπῃ ἀπὸ τὴν πείνα· εἶπε καὶ ἐβρόχῃσε τὸ ἀρκούδιον.

— Δὲν εἰζέσω, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἂν σὺ ἔπραγες περισσότεραις τούρταις εἰς τὸ ζαχαροπωλεῖον τοῦ Μαρινάκη ἢ ἐγὼ ἔψησα πλείοτεραις αἰγῆς εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Στρατηγού.

— Διάβολε, τοῦ Στρατηγού! ἰδέτε ἐκεῖ ἔμπρασιν, νομίζω, ὅτι ἀκούω κῆνενά γέρο ἀπόμαχον τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος νὰ διηγείτε, ὅτι εἶδε τὸν Στρατηγόν, καὶ ὅτι τοῦ εἶπεν αὐτὸ καὶ αὐτὸ ὁ Στρατηγός.

— Τοῦλάχιστον δικαιούμαι νὰ τὸ λέγω, διότι ἠσθάνθην τὴν ὁσμὴν τῆς κυρίτιδος, καὶ ἐπάσχησα νὰ φράξω τὸ στόμα ἐνὸς τούρκου, ὅστις ἄγριος καὶ ἀπειλιτικός, μοῦ ἔβριζε τὴν πίστιν ἀπειλῶν τὴν ἐλευθερίαν μου.

— Τὸ πιστεύω, τί τεριάζει! καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ἡ συνείδησίς σου εἶναι ἐπίσης ἀθῶα καὶ καθαρά, ὅσον ἡ αἰχμὴ τῆς μαχαίρας σου καὶ τῆς Καραβίνας σου ὁ σωλὴν. . .

— Ἐρχομαι εἰς βοήθειαν τοῦ ἠγουμένου, εἶπεν ὁ Παπουλάκος, καὶ ἀποδεικνύω μάλιστα, ἂν θέλετε, ὅτι ἦτον ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἐν Πέτα στρατοπέδου διότι. . .

— Διότι, τὸ εἰξεύρομεν, τὸ εἰξεύρομεν' διότι ἐκράτει τὰς κλεῖς τῆς τροφοποθήκης, δηλαδὴ εἶχε τὴν πλήρη ἐμπιστοσύνην τοῦ Στρατηγοῦ.

— Μὰ τί νὰ σὰς ἀπαντήσω, ἀφοῦ εἴσθε τῆς ἀντιλογίας τὰ πνεύματα' πλὴν ἡ τιμωρίά σας εἶναι, νὰ μὴν σὰς διηγηθῶ μίαν ἀπὸ τὰς ὠραιωτέρας σκηνάς, ἧτις συνέβη τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς διαλύσεώς μας, καὶ ἧτις, εἴμαι βέβαιος, ἤθελε σὰς διασκεδάσει, ἀπήντησεν ὀλίγον θυμωμένος ὁ Προηγούμενος.

— Λοιπὸν σοῦ ζητῶ συγγνώμην ἀρκεῖ νὰ τὴν διηγηθῆς.

— Καὶ ἐγὼ σὲ ὑβρίζω, ἂν σοῦ ἀρέσῃ, διὰ νὰ σιωπήσῃς' ἢ ἦδη, ὅτε ἡ Ζακουσκα ἠτοιμάσθη, τὴν ἀπαγάγω, φίλοι μου, καὶ γίνομαι μετ' αὐτῆς ἀφαντος' καθῆστε ἐπειτα ἡ εὐγενεῖά σας, νὰ θέγῃ ὁ εἰς τοῦ ἄλλου παραμύθια. — Παιδί! εἶναι ἔτοιμα; ἐκραξε τὸ ἀρκούδιον καὶ ἐκινήθη.

— ἔτοιμα, αὐθέντα, ἀπεκρίθη ὁ παῖς.

— Λοιπὸν φέρετα ἐδῶ.

— Ὄχι ἰδῶ, ἐδῶ! εἶπὸν τινες.

— Ἀμέσως, αὐθένται μου' πλὴν καθῆστε, περικαλῶ.

— Καὶ ποῦ νὰ καθῆσῃς, ἀδελφέ.

— Ὅποια ἰδέα τῶ ὄντι, Προηγούμενε, νὰ εἰσχωρήσωμεν ὑπὸ τὸ σκηνογραφικὸν τοῦτο παραπέτασμα τῶν μεθύσων' τί θὰ λέγουν ὅσοι μᾶς βλέπουν;

— Τίποτα πλειότερον, νομίζω, παρ' ὅτι καταλαβόντες πετώσαν τὴν ἰδιότροπον φαντασίαν μας εἰς τῆς ἐποχῆς ἡμῶν τὰ μεγάλα ἔργα, ἠθελήσαμεν νὰ καταδιβάσωμεν αὐτὴν εἰς τὸ πνευματοῦργον τοῦτο, διὰ νὰ μάθωμεν τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἀπαράλλακτα, κύριοι, καθὼς οἱ μάγοι καταδιβάζουσι τὴν σελήνην ἐντὸς λεκανῆς ὕδατος ψυχροῦ, διὰ νὰ ἀλιεύσωσιν ἐπ' αὐτῆς τί εἶναι γεγραμμένον εἰς τὸ μέλλον ἐνὸς ἀνθρώπου.

— Ὡ, ἀδελφέ καὶ σ' εὔρες τὴν ὥραν. . .

— Ὄχι! ἔρες σ' Προηγούμενε, νὰ ζῆς διηγήτου μας, νὰ χαρῆς τὴν ὄψιν σου! πῶς ἡ μάγισσα ἐκείνη κατῴρθωσε μὲ τὰ μαγικά τῆς φίλτρα, καταδιβάζουσα τοὺς ἀστέρας καὶ τὴν σελήνην νὰ σὲ κάμῃ νὰ πλατέης τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμοὺς τῆς ἀθῶας περιστερᾶς. . .

— Αἶ, κύριε, σιωπὴ' δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ τὴν ὀνομάσῃς, ἀφοῦ τὴν γνωρίζῃς' ὁμολόγησε ὁμοῦ, ὅτι εἶναι ὠραία, εἶπε, καὶ ἡ ὄψις τοῦ Προηγούμενου κατέστη ὀλοπόρφυρος.

Ἐγέλασαν οἱ ἵππῳται εἰς τὴν συγκίνησίν του ταύτην, καὶ δύο τρεῖς

— εἶναι ὠραία! εἶναι ὠραία! ἐπανελάθον' πλὴν πρέπει νὰ γνωρίσωμεν

τὴν μάγισσαν' δὲν θὰ εἶναι ἄσχημον, μὰ τὰς Μοῖρας, νὰ ἀναγνώσῃ ἐπὶ τῆς παλάμης τῶν χειρῶν ἡμῶν τὴν τύχην μας.

— Μάλιστα, μάλιστα τὴν μοῖρα μας, τὴν τύχην μας' καὶ ἐκινήθησαν νὰ ἐξέλθωσιν.

— Εἴσθε, μὰ τὴν ζωὴν μου, θεοῦρελλοί' ποῦ θὰ ὑπάγετε νήσται; εἶπε τὸ ἀρκούδιον, μόλις δυνάμενον νὰ κινήσῃ τὴν γλῶσσαν, ἧτις εἰργάζετο εἰς ἓνα κάποιον τρόπον ἐπὶ τῆς Ζακουσκας, τὴν ὁποίαν εὕρισκε νοστιμοτάτην.

— Αἶ, τί κάμνεις αὐτοῦ, addio Ζακουσκα, σὺ τὴν κατεβρόχθησες;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριοι, ἀπήντησε μόλις ἀναπνεύων' ζητῶ νὰ λευκάνω τὸ χαδιάριον διὰ νὰ σὰς κάμω σουρπρίζα.

— Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶναι δύσκολον, καθὼς καταλαμβάνεις, διὰ τοῦτο πλησιάζεις νὰ λευκάνῃς τὸ πινάκιον.

— Αἶ τί νὰ κάμω ὅπως δῆποτε ὅμως, σουρπρίζα ἤθελεν εἶσθαι πάντοτε, ἀλλ' ὁ πονηρὸς σας ὀφθαλμὸς ἔλα τὰ ἔλεπει. Καθὼς νομίζω, ὅτι ὠραιωτέρα σουρπρίζα δὲν ἔδύνατο νὰ γίνῃ, εἴμῃ νὰ παρουσιασθῇ αὐτὴν τὴν στιγμὴν μετεμφισμένη ἢ πριγγιπέσσα τοῦ φίλου μας ἐδῶ—καὶ εἰδειξέτον αὐτοκρατορικὸν μύτον—νὰ ἰδῇ τὸν φίλιτάτον τῆς ὑπὸ τὸ παραπέτασμα τοῦτο, καὶ φαντασθῆτε.

— Αἶ, καὶ τί ἤθελε κάμει;

— Τί ἤθελε κάμει! εἰξεύρω καὶ ἐγὼ τί ἤθελε κάμει ἐκείνη ἡ ὑπερήφανος Ἄρτεμις, ἧτις δὲν ἀνέγεται νὰ ἀκούσῃ, ὅτι ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς σεβαστῆς βινὸς τοῦ ἵππότου ἐργολάβου τῆς ἐκάθησε μύτια, ὅχι νὰ ἰδῇ, ὅτι ὁ σκληρὸς, ὅστις πρὸ ὀλίγου εὐαίσθητος μέχρι βινὸς τῆς ὠμυσε θλίψιν ἀπαρηγόρητον, ὅτι παρηγορεῖται μὲ ἐν ποτήριον βρητηνίτου καὶ τὴν λησμονεῖ μεταξὺ δέκα βαρελιῶν.

— Μὲ συγχωρεῖς, φίλε μου, ἀλλὰ πρῶτον δὲν εἶναι ὑποκείμενον τὸ ὅποιον νὰ μοῦ ἔπασε εἰς τὸν κόμβον. . .

— Ὡ τὸν κόμβον! τὸν κόμβον! τί ὠραία ἀναμνήσεις διὰ τὸ ἀρκούδιον.

— Μὰ τὰς ἀναμνήσεις αὐτὰς, σὰς τὰς ἐπέυχομαι, εἶπε, καὶ ὅλοι ἐγέλασαν.

— Βέβαια, καθὼς ἔλεγες, ἡ ἀριστοκρατεῖα σου, βέβαια, δὲν ρίψοκινδυνεύει τὸν ὕπνον τῆς, οὔτε ἀποφασίζει ποτὲ νὰ κάμῃ δύω βήματα κατευθεῖαν, ἀφοῦ οἱ πόδες τῆς (μὲ ὅλο τὸ θάρρος) εἶναι λοῦζοι, ἀλλ' ἡ ζηλοτυπία, φίλε μου, τί δὲν κάμνει ἡ ζηλοτυπία! . . .

— Ἄκουσε, ἀρκούδιον, καταλαμβάνεις, ὅτι πολλὰ εἶπες, καὶ διόλου δὲν νοστιμεύομαι νὰ ἐγγίξῃται ἡ ἀδυναμία μου. . .

— Ὡ ἡ ἀδυναμία του! ἰδέτε ἐκεῖ πῶς ἠλλοιώθη τὸ χρῶμα του εἰς εὐαίσθησιαν, χειροκροτήσατε, χειροκροτήσατε, bise! bise! φίλτατε, καὶ σοὶ ὑποσχόμεθα ἡμεῖς ὅλοι, ἐν πρεσβείᾳ, νὰ διαθεβαιώσωμεν τὴν ζηλότυπον αὐτὴν σειρῆνα. . . ἐπιστήμως, ὅτι μόνον αὐτὴν ἀγαπᾶς, καὶ μῆτε τρώγῃς, οὔτε πίνῃς, ἀλλ' ὅτι ζῆς τέλος μὲ τὸν ἀέρα.

Ταῦτα ἐλέγοντο, καὶ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἀπέλθωσιν ἦδη οἱ ἵππῳται

μου, ὅτε πρὸς τὴν ἄκραν τοῦ παραπετάσματος, εἶχε προβάλλει μία κεφαλή, ἣτις ἀναμφιβόλως κατώπτευσεν καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις καὶ ἔγραφεν ἴσως, ἂν εἰζέυρε γράμματᾶ, καὶ τὸ κῆμα τῶν ὄσων ἐρρέθησαν ἐκεῖ.

— Τίς εἶναι ἐκείνη ἡ ἄσχημη προτομή; ἠρώτησεν ὁ Παπουλάκος, τὸν πλησίον του.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἂν δὲν λανθάνωμαι εἶναι ἀστυνομικὸς κλητῆρ' τὸν γνωρίζω ἀπὸ τὴν ρίνα. . .

— Ἀστυνομικὸς κλητῆρ' ἢ ὁποιοῦνδήποτε ἄλλο ζῶον, πρέπει νὰ παρυσιάζεται καθαρώτερον, νομίζω, ἐνώπιον τῆς ἀνθοδέσμης μας.

Καὶ χωρὶς νὰ προσφέρῃ δεύτερον, ὁ Παπουλάκος ἔλαβεν ἐλαφρὰ τὸ πλήρες ποτήριον ἀπὸ τοῦ βέγγχοντος ἐκεῖ τὴν χεῖρα καὶ ἐσφενδύνησε τὸ περιεχόμενον κατὰ πρόσωπον τῆς προτομῆς ἐκείνης.

— Ἄ, ὦρέ! τώρα καὶ νὰ ἰδῆς· ἠκούσθη μία φωνή, καὶ ἐν τῷ ἄμα παρέστη ἐνώπιον τῶν ἵπποτων, τοῦ Καλαμπαλικῆ ἢ κατάλερος φουστανέλλα φέρουσα καὶ ἐν βόταλον, τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου ἐπ' αὐτοῦ ἐγκεχαραγμένην ὑψώθη εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐταλαντεύετο ἤδη ἐπὶ τίνος τὴν βάχην νὰ καταπέσῃ· δὲν ἐπρόφρασεν ὅμως, διότι δύο χεῖρες ἱπποτικάι τὴν ἐκράτησαν μεταίωρον.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ὦρέ! ἐκραύγασεν ὁ κλητῆρ, μὴ βάνης χαίρι ἐπάνω μου.

— Καὶ τί εἶσαι σύ;

— Εἶμαι ἐξουσία! εἶμαι ἰσχὺν τοῦ νόμου! ἐμπρὸς στή φυλακή! γὰρ νὰ ἄθετε, ὦρέ, νὰ προσβαίνετε τὴν ἀστυνομία, καὶ νὰ ἰδοῦμαι τί ἀντιπολίτευση κἀνεται σεῖς ἐδῶ μέσα, ἔλα ἐμπρός!

— Καταλαμβάνετε, ὅτι θὰ μὰς βάλῃ εἰς ἀνησυχίαν αὐτὸς ὁ κλητόρας, αὐτὴ ἡ αἰσχύνῃ τοῦ νόμου, εἶπεν ὁ Δούξ, τί λέτε νὰ τὸν δαίρωμε;

— Ὅχι δά· ἄφες νὰ τὰ συμβιβάσω ἐγὼ, ὅστις, ἔδωκα καὶ τὴν ἀφορμὴν, ὑπέλαθεν ὁ Παπουλάκος.

— Ἄκουσε νὰ σοῦ εἰπῶ, κύριε κλητῆρ, ἡσύχασε νὰ ὀμιλήσωμεν, νὰ εἰποῦμε δύο λόγια μοναχά, οἱ δύο μας.

— Λόγιαξ' ἐδῶ, ἀφῆστε τὴν ἰσχύν τοῦ Νόμου, γιὰτὶ δὲν ἔξέρω τί θὰ γενῆ ἀπόψε· ἐγὼ δὲν πέρνω ἀπὸ λόγια.

— Πάρε λοιπὸν ἓνα κρασάκι, φίλε, χωρὶς νὰ θυμόνωμε

— Μὴ περιπαίζετε, λέω!

— Ὅχι δά· μὲ τὰ σωστάμας—Παιδί φέρε ἓνα καλὸ κρασί τοῦ παλληκαριοῦ.

— Δὲν τὸ θέλω· ἂν δὲν μοῦ εἰπῆτε, ποῖος μοῦ ἔχουσε τὸ κρασί στὰ μούτρα.

— Στὰ μούτρα; ὅχι δά, καλέ μου ἄνθρωπε, καὶ πότε;

— Νὰ τώρα ποῦ ἤμουσι καὶ ἔβλεπα ἀπ' ἐκεῖ πέρα.

— Πίστευσε, πῶς κανεῖς δὲν σὲ εἶδε· μὰ τί ἤθελες πάλιν καὶ τοῦ λόγου σου ἐκεῖ εὐλογημένε;

— Τί ἤθελα; ἔβλεπα σῆς ὅπου κἀνετε ἀντιπολίτευση, γιὰτὶ ἔτσι

μοῦ εἶπε ὁ Κύριος Διευθυντῆς· ὅπου βλέπετε τρεῖς τέσσαρες νὰ ἦναι μαζὺ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς φράγκους, λόγιαξε καλὰ, Κώστα! γιὰτὶ κἀνουν ἀντιπολίτευση. Καὶ ὄντας ἀκούς νὰ λέν, Ἀστυνομία καὶ Ἰπουργεῖο ἢ Σύνταγμα συλλαβέ τους, Κώστα, εἶναι ἀντιπολίτευση· καὶ ἂν δὲ θέλουσι σπάσε τους τὰ κεφάλια. Κώστα. Τώρα πινητῆς ἐδῶ καὶ τόση ὥρα, ἔλα Ἀστυνομία φωνάζετε καὶ Σύνταγμα· στὰ ὑστερὰ μὲ προσβαίνετε κιόλας μὲ ἓνα ποτήρι κρασί εἰς τὰ μούτρα· λοιπὸν ἀντιπολίτευση. . .

Τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου καὶ ἐν στιλπνὸν σφραντζίκιον, μὰς ἀφῆκε τὴν δίοδον ἐλευθέραν—ἔλεγεν ὁ Παπουλάκος πρὸς τοὺς λοιποὺς, ἱπποτάς, οἵτινες ἐκ τοῦ μέσου τῆς Αἰολικῆς ὁδοῦ κατηρῦνοντο πρὸς τὰ Ἠλίσια, ἄλλως ὁ Κύριος Κλητόρας ἔμενε ἀδυσώπητος.

— Ἀθεόφοβε, Παπουλάκε, ἐν σφραντζίκιον νὰ χαθῆ τοῦ κακοῦ, ἐνῶ ἐπεινώμεν· μὴ τὴν χάρι του! τότε καὶ ἐγὼ κάμνω τὸν κλητῆρα.

— Δηλαδὴ σφραντζίκιον τὸ ὄνομα καὶ τὸ σχῆμα, τὸ πρᾶγμα ὅμως ἦτο ἐν πεντάλεπτον τοῦ μακαρίτου Κυβερνήτου, μὲ τὸν Φοινικά του ὑδραργυρωμένον, στιλπνώτατον, καθὼς μὲ τὸ ἔδωκε (κατὰ λάθος βέβαια) τὴν παρελθούσαν ἑσπέραν εἰς ἀμαξηλάτης.

— Ἐκατάλαβα τώρα, ὅτι ὁ Κώστας σου εἶναι ἱκανὸς νὰ δαίρη μέχρι πρῶτης τὸν παντοπόλιν, ἂν τοῦ ἔλθῃ ἰδέα νὰ τὸ ἀλλάξῃ εἰς λεπτὰ, καὶ ἐκεῖνος νὰ μὴ θέλῃ, διότι θὰ ἦναι, καθὼς ἐκατάλαβα, κίβδλον.

— Αὐτὸ τὸ ἐκατάλαβε, πλὴν τὸ οὐσιωδέστερον τὸ ἐκατάλαβε; ἀρκούδιον;

— Ὅτι θὰ κακοπεράσωμεν ἀπὸ φαγητόν· αἶ, πλέον ὑπομονή.

— Βαθύτερα, κῆτι ἄλλο, σπουδαιώτερον.

— Ὅτι δηλαδὴ; λέγε, διότι ὅταν πεινῶ εἰζεύρεις, ἔτι δὲν ἔχω διόλου πνεῦμα.

— Μάθε λοιπὸν, ὅτι πρόκειται νὰ μονομαχήσωμεν.

— Νὰ μονομαχήσωμεν; λοιπὸν εἶχα δίκαιον νὰ ζητῶ νὰ φάγω καλὰ, καὶ ὅτι ἂν μὲ μόνην τὴν ἰδέαν, ὅτι θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἤθελα διπλὴν μερίδα, τώρα ἐννοεῖς, ὅτι θέλω ἑκατονταπλῆν, νὰ τρώγω τοῦλάχιστον εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, ὥστε ἂν πρόκειται νὰ ὑπάγω εἰς τὰ Ἠλίσια πεδία τοῦ ἄλλου κόσμου, νὰ μὴ πεινῶ.

— Δὲν ἔχεις, φίλε, παρὰ μόνον ἑκτὼ ὥρας, τὰς ὁποίας δύνασαι νὰ διαθέσῃς κατ' ἀνάγκην, διότι εἶναι ἤδη μεσονύκτιον καὶ ἡ ὀγδόη τῆς πρῶτης θέλει μὰς εὑρεῖ εἰς ὠρισμένον τι μέρος τοῦ Πειραιῶς.

— Δὲν ἔχω νὰ διαθέσω τίποτε, φίλε μου, παρὰ τὸν στόμαχόν μου· ἂν εὑρεθῇ πλήρης, καλύττος ὁ νικητῆς, ἂν δὲ πάλιν κενός, ἄς ὄψεται ἡ ζακαῦσσα τοῦ Προηγουμένου· καταλαμβάνεις δὲ, ὅτι διαθήκην δὲν σκοπεύω νὰ κάμω· ἡ περιουσία μου ἀνήκει αὐτοδικαίως εἰς τοὺς πτωχοῦς, αὐτοὶ εἶναι οἱ φυσικοὶ κληρονόμοι μου.

— Ἡ θεότυπος δι' ἡμᾶς Τύχη, μὰς ἀπέλλαξε τῷ ὄντι τοῦ δυσπρόσπου αὐτοῦ ἔργου τῆς διαθήκης· διότι φαντάσου ἀδελφέ, νὰ λέγῃς.

« Ἐγὼ δ' . . . ἀπαθνήσκω καὶ ἀφίνω κληρονόμοις τοὺς . . .

ἀποθνήσκω καὶ ἀφίνω τοῦτο εἰς ἐκεῖνον, . . . ἐκεῖνο εἰς τὸν ἄλ-
λον. . . ἀποθνήσκω . . . σώας ἔχων τὰς φρένας» . . . αὐτὸ δὲ
εἶναι τὸ χειρότερον· νὰ πιστοποιῆς, ὅτι ἔχεις σώας τὰς φρένας, διότι
εἶναι ἐπόμενον νὰ σὲ ἀποδείξουν, καὶ δικαστικῶς μάλιστα, ὅτι ἦσο
τρελλὸς βέβαια καὶ ἀπέθανες.

— Ὅταν ἀποθάνω ἐγὼ, φίλε μου, ὅ,τι θέλουν ἄς εἰποῦν· ἀλλ' εἰπέ
με τέλος, ὅλοι θὰ μονομαχήσωμεν; τί καὶ πῶς καὶ με τίνα θὰ λάβω-
μεν τὴν ὑψηλὴν αὐτὴν τιμὴν νὰ μετρηθῶμεν; ἐπιθύμουν ὁ ἀντίμαχος
μου νὰ ᾔηται ὑψηλότερος ἢ σιμότερος ἐμοῦ κατὰ μίαν σπιθαμὴν, διότι
θὰ μοῦ εἶναι εὐκολότερον ἢ νὰ τῷ χαράξω τὰ δῶα του πλευρὰ ἢ νὰ
ἀμβλύωω ὀλίγον τὴν εὐαισθησίαν τῆς ἐντίμου βιότητος, ἂν δὲν ᾔηται
ἐπίμων καὶ θέλει καὶ καλὰ νὰ χωρίσωμεν τὸ κρέας ἀπὸ τὰ κόκαλα,
καὶ νὰ μετρήσωμεν πόσον αἷμα χωροῦν αἱ φλέβες ἐνδὸς ἀνθρώπου.

— Ὅ,τι μονομαχήσωμεν, φίλε, με τὴν ἡμισεῖαν κατοχὴν.

— Καὶ διὰ τί ὄχι με ὀλόκληρον;

— Διότι με Γάλλους ἔχομεν νὰ κάμωμεν μόνον.

— Λυποῦμαι, διότι ἠθέλαμεν θέσει ἄρον, μετὰ τὴν μονομαχίαν, ἂν
ᾔηται εἰς κατάστασιν νὰ ταξιδεύσωσι, νὰ μᾶς κενώσουν ὅλας τὰς οἰ-
κίας τοῦ Πειραιῶς.

— Διάβολε! ἤθελες νὰ ἐκβάλλωμεν ἡμεῖς τὸν κύβον τὸν ὁποῖον
ἄλλοι ἐῤῥίψαν; ἀλλ' ἂν ἐνίκησας;

— Τότε νὰ μὲνωσιν, οἱ κύριοι αὐτοὶ εἰς τὴν κατοχὴν των, μέχρι δει-
τέρως συνεννοήσεως.

— Τί κρυφομυλήματα, ἔχετε σεῖς ἐκεῖ; εἶπεν ὁ Προηγούμενος
πληγιάσας.

— Ὅτι τάχα τὸ φαγητὸν θὰ ᾔηται ὀλίγον, καὶ ἡ ἐργασία τὴν ὁ-
ποῖαν θὰ κάμωμεν πολὺ, ἀπήντησε τὸ ἀρκούδιον.

— Καὶ ὅτι εἶμεθα ἔτοιμοι, προσέθηκεν ὁ Παπουδάκος, εἰς πῦρ
καὶ εἰς θάνατον.

— Αὐτὸ ἦτο περιττόν νὰ τὸ εἰπῆς· ἀλλ' ἠρώτησα πρὸ ὀλίγου ἂν
ὅλοι θὰ μονομαχήσωμεν, καὶ διὰ ποῖον λόγον· τοῦλάχιστον ἂν ἀξίει
νὰ θυμώσῃ τις.

— Διὰ νὰ μονομαχήσῃ τις δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ θυμώσῃ, ὅσο ψυ-
χρότερος εἶναι, τόσο καλῆτερον νομίζω.

— Ὁ λόγος δὲ εἶναι, νὰ μὴ μᾶς τύπη κατόπιν ἡ συνειδήσις, ὅτι
ψυχρά! ψυχρά με κρῖον, αἷμα ἐκόψαμε τὴν μύτην ἢ τὰ ὠτία τινος
ἢ καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν τὸν ἐστείλαμεν ἐκτακτον ταχυδρόμον, νὰ φέ-
ρῃ τὰ χαιρετήματά μας εἰς τοὺς ὄσους ἐχάσαμεν ἐκ τῆς χολέρας.

— Ἴδου ἐφθάσαμεν εἰς τὰ Ἡλίσια, ἄφρατε ἐμὲ νὰ κρούσω καὶ ὅταν
εἰσέλθωμεν καὶ καθήσωμεν γύρω τῆς τραπέζης τότε σὰς λέγω καὶ
τὴν μικρὰν ἱστορίαν τῆς μονομαχίας, καὶ τίς θὰ μονομαχήσῃ.

— Ἄ! λοιπὸν ἔχομεν ἱστορίας τὰς ὁποίας ἀγνοοῦμεν μέχρι τοῦδε
λοιπὸν ἐμπρός.

(ἀκολουθεῖ.)

16 Ἰβρίου 1857 ἡμέρα τετάρτη

Εἶναι τετάρτη ὥρα Μ. Μ. καὶ τρεῖς χαρμύδουνοι ἐκπυροκροτήσεις
ἀνήγγειλον, ὅτι τὸ φέρον τοὺς Βασιλεῖς ἑλληνικὸν ἀτμόπλοιον ἢ Σφεν-
δόνη, ἐφάνη ἤδη περακάμπτον τῆς Σαλαμίνας τὴν ἄκραν σημαιοστόλι-
στον, καὶ ὡς τὸ πῦρ διέχυσαν καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν,
τὸν εὐάρεστον ἐκεῖνον θόρυβον, τὴν προδίδοντα τὴν ὑποκρυπτομένην
πάνδημον χαρὰν καὶ τὴν περισπούδαστον ταραχὴν, ἥτις ἐπισυμβαίνει
εἰς τὸ ἀνυπόμονον πλῆθος, ὅταν ἀναμμένη ἔν σημειῶν, ἐν μόνον σύν-
θημα διὰ νὰ γυθῆ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ διαδώσῃ τὸ αἶτιον
τῆς ζωνῆς συγκινήσεώς του.

Τρεῖς κανονοβολισμοὶ συνθηματικοὶ ἀντήχησαν ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ τῆς
εἰσόδου τῶν Ἀθηνῶν ὑψώματος, καὶ ἐξήκοοντα περίπου χιλιάδες στό-
ματα ἐπανέλαβον α' *Ἐρχεται ἡ Βασίλισσα! ἔρθασαν οἱ Βασιλεῖς!*

Αὕτη εἶναι ἡ γενικὴ φωνή, τὸ εὐπρόσδεκτον προσκλητήριον ἀκου-
σμα, εἰς ὃ τὸ πλῆθος τρέχει καὶ συσσωρεύεται περὶ τὰς δημοσίας ἀ-
ψίδας, καὶ τὰ ἰδιωτικὰ ἐκτεθημένα κοσμήματα, τὰ μαρτυροῦντα τὴν
ἐπίμονον φροντίδα, ὅσην κατέβαλεν ἡ Κυβέρνησις, διὰ νὰ προσφέρῃ
λαμπρότερον περὰ ποτε τὸ θέαμα τῆς ὑποδοχῆς· καὶ τὴν λεπτὴν ἀ-
φιλοτιμίαν τοῦ ἑλλήνος, ὅστις τόσην ἀνέπτυξε φιλοκαλίαν εἰς ὅσα
ἀνέλαβε νὰ προσθέσῃ κοσμήματα, ὥστε οὐδέποτε ἄλλοτε ὑπῆρξε τῷ
ὄντι τοσαύτη διάχυσις φώτων καὶ ἐπιδείξεως.

Ὁ Ἕλληνας εἰξέδρει νὰ σέβηται τὸν Θεὸν, ἀγαπᾷ τοὺς Ἡγεμόνας καὶ
τὴν Πατρίδα του, καὶ οὐδεμίαν ποτὲ παρέλειψεν εὐκαιρίαν, καθ' ἣν ἠ-
δύνατο νὰ διαχυθῆ εἰς τὴν λατρίαν τῆς φιλικμένης αὐτῆς τριάδος,
ἐφ' ἧς στηρίζει τὴν εὐδαιμονίαν καὶ μετρητῆς ἀνεξαρτησίας του τὰ ἔτη.

Λαμπρὰ ἐσπέρα, ἡ φύσις ἐφιλοτιμήθη νὰ προσφέρῃ τὰς καλλονὰς
της, καὶ ὁ ἑλληνικὸς δριζὼν γαλήνιος, προσμεσιδίζ εἰς τὴν ἐμφάνησιν
τῆς σελήνης καὶ τῶν ἀστέρων του, καθὼς τοῦ ἑλλήνος τὰ χεῖλη εἰς
τὴν αἰσίαν ἐπάνοδον τῆς Βασιλίσσης του. . .

Ὅτε δὲ τὸ σκότος ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπεσχύνετο μυστηριωδῶς,
ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν παρίστα ὅλη ἐν πυροτέχνημα, τὸ γλυκὺ τοῦ ὁ-
ποίου φῶς διεσχύνετο ἐπὶ τῶν φαιδρῶν προσώπων τοῦ πλῆθους δι'
οὐ ἐπληροῦτο ἡ Ἑρμακικὴ ὁδὸς καθ' ὅλον τὸ μήκος της, ἀπὸ τῆς ἐπὶ
τῆς εἰσόδου ἀψίδος μέχρι τῆς πλατείας τῶν ἀνακτόρων.

Ἐδῶ στρατιῶται πεζοί, ἐκεῖ ἵππεις, πυροβόλα, φανοὶ, πυροτεχνή-
ματα, δισταυροῦντο σπεύδοντα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, καὶ ἡ κέμ-
πη καὶ ἡμισεῖα ὥρα τῆς ἐσπέρας ἀναγγελλομένη διὰ τριῶν καὶ πάλιν
συνθηματικῶν πυροβολισμῶν ὡς στιγμὴ τῆς εἰς Πειραιᾶ ἀφίξεως τῆς
Βασιλίσσης, εὔρε τὸν πυροβολιστὴν ἔτοιμον, με ἀναμμένην τὴν θρυαλ-
λίδα ἐπὶ τῆς ὀπῆς τοῦ πυροβόλου, τὸν στρατιώτην προσεκτικὸν εἰς

τὸ πρῶτον πρόσταγμα τοῦ ἀρχηγοῦ του καὶ τὸν λαὸν ἀντιπροσωπεύ-
μενον διὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ τῶν σηματοφόρων συντεχνιῶν
ἔτοιμον νὰ προσφωνήσῃ τὸ ΖΗΤΩ.

Σχιζοῖ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἡ σιδηρᾶ πλώρα τοῦ Ἑλληνι-
κοῦ πολεμικοῦ ἀτμοκινήτου, καὶ πατᾶ ἡ Σπενδύνη φέρουσα ὑπερηφά-
νως τοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν εἰς Πειραιᾶ· ἐκεῖ πρὸς τὴν εἴσοδον βραδύνει
τὴν πορείαν τῆς καὶ διέρχεται περιλαμπῆς μεταξύ τῶν ναυλοχού-
των ξένων πολεμικῶν πλοίων, ἐπιδεικνύουσα οὕτω τοὺς ἐστεμένους
ἐπιβάτας τῆς, εἰς τὴν ἐμφάνησιν τῶν ὁποίων ἀντηχοῦσιν ἄπειροι
κανονοβολισμοὶ καὶ ζητωκραυγαὶ ἐνθουσιώδεις.

Ἡ ἀπόβαιος ἐγένετο μεταξύ δύο σειρῶν ἐκ πεντήκοντα λέμβων, ἕνα
φρονὸν ἐκάστης ἐχοῦσης χρωματισμένον ἐπὶ τοῦ ἴστου τῆς, ἐνῶ ἕκαστος
λεμβοῦχος ἐκράτη λαμπάδα βεγγαλικοῦ φωτός, ἐπὶ τῆς προκυμαίας,
ἥτις ἐκτείνεται πρὸ τῆς πλατείας Ὀθωνος. Τῆς ἀποβάθρας τὰ δύο ἄκρα
φωτίζουσι πυραμοειδεῖς φανοὶ ποικιλόχροοι, οἵτινες διακλαδίζονται ἀμ-
φοτέρωθεν εἰς σειρὰν ἐπίσης ποικιλόχρων λυχνιῶν, καὶ ἀφίνουσι δίοδον
εὐρείαν ταπητάστρωτον καὶ ἀνθοσπαρμένην, μέχρι τῆς ἐν τῷ μέσῳ ὑ-
ψομένης σκιαδος, ἥτις φέρει τὰς ἐξῆς δύο ἐπιγραφὰς ὑπὸ τοῦ ποιη-
τοῦ Π. Σούτσου συνταχθείσας, καὶ φωτίζεται ὑπὸ πολλῶν λυχνιῶν
χρωματοχρῶων.

Ἡ Ἑλλάς πῶς φέγγει ὅλη; φέγγει τὸ διάδημά τῆς,
Ὁ λαμπρότερος Ἀδάμας ἔλαμψεν ἡ Ἄνασσά τῆς.

Τῆς Ἑλλάδος χαίρομένης, οὐρανὲ γλαυκὲ μεδίαι,
Ἐρχεται τὴν καλονήν σου, φέρουσα ἡ Ἄμαλις.

Χρᾶκει δὲ ὑψοῦται μετώπιον, δεικνύον τοῦ Πειραιῶς τὸ ἐμβλημα
εἰς τὴν εἰκόνα ἐνὸς ὀπλίτου Ἑλληνοῦ ἱσταμένου ἐντὸς ἀκατίου· καὶ ἔ-
τοίμου ὄντος νὰ πηδήσῃ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς· ἐκ δεξιῶν δὲ καὶ ἐξ' εὐωνύμων
τοῦ ἀπεικονίσματος τούτου ἦσαν γεγραμμένα χρυσοῖς γράμμασι

ΖΗΤΩ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. ΖΗΤΩ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ.

καὶ ὑπὲρ αὐτὰ ἡ ἐξῆς ποιητικὴ ἐπιγραφή τοῦ Π. Σούτσου καὶ αὐτῆ.

Οὐρανόχρους ἴρις ἦτις, προαγγέλλει δῶρα θεῖα,
Εἰς τὴν φίλιν τῆς Ἑλλάδα ἔφθασεν ἡ Ἄμαλις.

Φῶτα δὲ ποικιλόχρα ἐπιδείκνουν καὶ τὸ μετώπιον τοῦτο.

Τοὺς Βασιλεῖς ὑπεδέχθησαν ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς ἀποβάθρας τὸ ὑ-
πουργεῖον ὀλόκληρον ἐν στολῇ, ἅπαντες οἱ ἐν τάξει πολιτικοὶ καὶ στρα-
τιωτικοὶ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, ἅπαντες οἱ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ παρευ-
ρισκόμενοι Γερουσιασταὶ καὶ Βουλευταί, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων δι-
ήλθον οἱ Βασιλεῖς καὶ ἔφθασαν ὑπὸ τὴν σκιάδα, ἐνθα ὁ μὲν Δήμαρχος
Πειραιῶς κύριος] Α. Πάλλης ἀπήγγηλε λογίδριον συντόν, ἡ δὲ ἱερά

Σύνδοχος ἔψαλλε δοξολογίαν ὑπὲρ τῆς αἰσίας ἐπανόδου τῆς Βασιλίσσης.
Ἐκείθεν ἐπέβησαν ὀχήματος ὑπὸ ἐξ σφρυγόντων ἵπων συρομένου
καὶ διέβησαν μεταξύ ζητωκραυγῶν διὰ τῆς φωταγωγημένης παραλίας
ἔμπροσθεν τοῦ Τινανίου κήπου, ἐνθα ἀνέλαμψαν δύο πυραμοειδοὶ ἄξο-
νες ὑπὸ τὰς πυρολαμπεῖς· τῶν ὁποίων στροφὰ; ἀνεγινώσκοντο αἱ ἐξῆς; ἐ-
πιγραφαὶ φωτεινοῖς γράμμασι

ΖΗΤΩ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ΖΗΤΩ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ.

Ἐν τῇ μέσῳ δὲ τούτων ὑπῆρχε πρόσοψις φέρουσα τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα
τῶν ὀνομάτων τῶν Α. Α. Μ. Μ. κεκοσμημένη καὶ φωταγωγημένη
πλουσίως, μεταξύ δύο χρυσοκεντήτων σημαῶν· ὑπὲρ τὴν πρό-
σοψιν ταύτην ἀπεικονίζεται ἀετὸς τεταμένως ἔχων τὰς πτέρυγας
καὶ κλίνων πρὸς τὰ κάτω τὴν κεφαλὴν.

Τὸ Βασιλικὸν ὄχημα βεῖνον βραδέως καὶ ἐν παρατάξει, προπορευ-
ομένης Ἰλης ἱππέων λοχσοφόρων καὶ τῆς λοιπῆς Β. συνοδίας, ἐπομέ-
νων δ' ἐπίσης ἱππέων ξηρηφόρων καὶ κραβινοφόρων, διήλθεν ἔμπρο-
σθεν τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς τῶν εὐελπίδων, ἐνθα οἱ εὐγενεῖς μα-
θηταὶ ὑπεδέχθησαν τὰς Α. Α. Μ. Μ. πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ ἔχον-
τες ὑψομένον ἀνὰ ἐν τρόπαιον δαφνοστόλιστον ἐκατέρωθεν τῆς εἰ-
σόδου τοῦ καταστήματος, πυρσοὶ δὲ ἕκκιον καθ' ὅλον τὸ μῆκος
τῆς ὁδοῦ ἄφθονα, καθὼς καὶ ἅπαντα τὰ δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ κατ-
στήματα καὶ αἱ οἰκίαι πλουσίως ἐφωτίζοντο.

ΖΗΤΩ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. ΖΗΤΩ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ.

ΖΗΤΩ! ἠγέρθη μία φωνὴ καὶ τῆς πρωτεύουσῆς τὸ πυροβολικὸν δι'
ἐκατὸν ἐνὸς πυροβολισμῶν ἐπεθεβαίωσεν, ὅτι οἱ Βασιλεῖς; ἔφθασαν
ἔμπροσθεν τῆς ἀψίδος, ἥτις ὑψοῦται εἰς τὴν εἴσοδον τῶν Ἀθηνῶν, ἐ-
κεῖ παρὰ τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Τριάδος· μυρία δὲ ἐκπυροσκοπήσεις
πολλῶν ἐπιτυχῶν πυροτεχνημάτων, διέφευγον καθ' ὅλας τὰς διευ-
θύνσεις. Ἡ ἀψὶς ἱσταται μεγαλοπρεπῆς; καὶ λαμπρῶς φωταγωγημένη
ἡ πρόσοψις; αὐτῆς ἡ πρὸς τὸν Πειραιᾶ, παριστᾷ τὸ ἀπεικόνισμα τῆς
Βασιλίσσης; στεφούσης ἐν κοράσιον καὶ κάτωθεν αὐτοῦ χρυσοῖς γράμ-
μασι

ΖΗΤΩΣΑΝ ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. καὶ ὑπ' αὐτὸ
Η ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΗΘΟΜΕΝΗ ΧΑΙΡΕ.

Τὸ δὲ πρὸς τὴν πόλιν μέτωπον, ἔφθασεν ἐν τῷ μέσῳ μὲν τὴν εἰκόνα
τῶν Βασιλέων καὶ ἐπιγραφὴν

ΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΠΡΟΣΤΑΤΑΙ ΧΑΙΡΕΤΕ.

Ἐπὶ δὲ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, τῆς Βασιλίσσης τὴν εἰκόνα προειδεχομένης
ἐν ὄρφανόν κοράσιον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν

ΧΑΙΡΕ ΤΩΝ ΟΡΦΑΝΩΝ Η ΜΗΤΗΡ.

καὶ διζιόθεν, πάλιν τῆς Βασιλίσσης τὴν εἰκόνα ἐπὶ θρόνου καθήμενης καὶ προσδεχομένης κάλαθον ὀπωρῶν ὑπ' ἀγγέλου προσφερόμενον, καὶ ὑπὸ, τὴν ἐπιγραφὴν

Η ΤΗΝ ΓΕΩΡΓΙΑΝ ΠΡΟΑΓΟΥΣΑ ΧΑΙΡΕ.

ὑπὸ τὴν ἀψίδα ταύτην τῆς ὁποίας τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ἐπιγραφὰς ἐξεργάσατο ἐντέχνως ὁ κύριος Καρτέσιος, ὑπεδέχθη τοὺς Βασιλεῖς τὸ Δημοτικὸν συμβούλιον τῆς πρωτεύουσας, τοῦ ὁποίου ὁ πρόεδρος ἀνέγνωσε κατάλληλον λογιόριον, καὶ ὑπὸ τῶν κορασιῶν ἐψάλλη ὁ ὕμνος τῶν Βασιλέων ἐνῶ ἀπέναντι τῆς πλευρᾶς ταύτης ἀνέλαμψεν ἐπιτυχῶς πυροτέχνημα ἀπεικονίζον τὰ σεβαστὰ δνόματα

ΟΘΩΝ ΑΜΑΛΙΑ.

καὶ ἐπὶ τοῦ πρὸς ἀριστερὰ ὕψουμένου λοφιδίου, ὑπῆρχεν ἕτερος φωτεινὸς πίναξ ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένον πυρίνοις γράμμασι

ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

Τὸ πλῆθος ἤδη ζητωκραυγάζον ἐκύκλωσεν ἐνθουσιωδῶς τὴν Βασιλικὴν ἄμαξαν καὶ ἐξ σηκιοφόροι, τρεῖς ἐξ ἐκατέρωθεν, με ἀναπεταμμένας σημαίας μεταξοῦφάντους, παρεκλούθουν αὐτὴν βαίνουσαν ἐν θριάμβῳ δι' ὅλης τῆς Ἑρμαϊκῆς ὁδοῦ, ἧτις ἔλαμπεν εἰς τὸ φέγγος τῶν φανῶν καὶ τῶν Βεγγαλικῶν λαμπάδων.

Ἀπὸ τοῦ κρυσταλλοῦ τῆς ὠραίας Ἑλλάδος ἀρχόμενοι, μέχρι τῶν ἀνακτόρων, αἱ ἐντέχνως φωταγωγημέναι κεφαλαῖαι γράμμασι διάφοροι ἐπιγραφαί, καὶ τὰ ποικίλα κοσμήματα ἐπὶ τῆς προσόψεως ἐκάστης οἰκίας ἢ ἐργοστασίου ἦσαν ἀξιοπικρατότητα ἐδῶ μὲν ἀνεγίνωσκας

ΖΗΤΩΣΑΝ ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

ἐκεῖ δὲ ἐβλεπες δάφνας καὶ μυρσίνας ἀνηρτημέναις καὶ δίστιχα ὡς τὸ ἐξῆς.

Ἀπὸ τὰς φλόγας ἡ Ἑλλὰς ἐπταετῶν ἀγώνων,
Ἀνέβη πάλιν, Ἀνακτες, εἰς Βασιλίσσης θρόνον.

Κ' ἐνῶ φρουρεῖτε τὴν σεπτὴν ἡμῶν ἐλευθερίαν,
Ὁ Ἕλλην ἔχει σύνθημα Θεὸν καὶ Βασιλείαν.

Περᾶνω ἦτο ἀνηρτημένη τῆς ἐν Στουτγάρδῃ συνεντεύξεως ἡ εἰκόνη, καὶ παράπλευρον, αὐτῆς λαμπρῶς φωταγωγημένον, ἐν εἰκόνει, τὸ στέμα τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου.

ὑπὲρ τὴν Καπνηκαρέαν θμωσ, ἤρχιζεν ἡ ἐκλεκτοτέρη φωτοχυσία, ἀριστερόθεν ἀνερχόμενος ἀνεγίνωσκας ἐν προσόψει τὰ ἐξῆς ἀρχαίαις γράμμασιν Ἑλληνικοῖς.

« ΘΗΣΕΩΣ ΜΕΝ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΣ ΕΚΠΑΛΑΙ ΑΘΗΝΑΙ, ΝΥΝ ΔΕ
ΣΥΜΠΑΣΑ Η ΕΛΛΑΣ ΟΘΩΝΟΣ ΚΑΙ ΑΜΑΛΙΑΣ ».

Ἡ ἀριστερὰ πρὸ παντὸς πλευρὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης, προσέφερε τὴν ὠραιωτέραν θέαν ἐκεῖ χρυσοφάντα καὶ πλούσια ὑφάσματα περιέβαλλον ἐν δάφναις καὶ μυρσίαις τὰς εἰκόνας τῶν Βασιλέων ἄλλη δὲ μεγαλοπρεπῆς ἐπιγραφὴ

ΩΣ ΕΥ ΠΑΡΕΣΤΗΣ ΑΝΑΣΣΑ

διεκοσμεῖτο με ἀνθοδέσμας καὶ ἐφωτίζετο ὑπὸ πλουσιῶν λυχνιῶν καὶ κηρολαμπάδων πρὸς τὴν δεξιὰν πλευρὰν ὁ ἐξώστης τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς παιδείας ἔφερεν ἐν μεγάλοις φωτεινοῖς γράμμασι τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τῶν Βασιλέων. Παρεκεῖ πρὸς τὴν δεξιὰν πλευρὰν ἀνήρτητο τὰ οἰκόσημα τοῦ Ὀλδεμβούργου καὶ τοῦ Μονάχου, στερόβενια διὰ τῶν σημαῖων αὐτῶν, ὁσαύτως τὸ Ἑλληνικὸν οἰκόσημα ἐν τῷ μέσῳ τροπαίου χρυσοῦφάντων σημαῖων, ὑπ' ὃ χρυσοῖς γράμμασιν ἀρχαίοις Ἑλληνικοῖς ἀνεγινώσκετο **ΩΣ ΕΥ ΠΑΡΕΣΤΗΣ ΑΝΑΣΣΑ** ὅπως καὶ ὑπὸ τὰ πρῶτα οἰκόσημα γερμανιστὶ « wil comen » τέσσαρες δὲ μυρτοστόλιστοι στηλοβάται ἔκκινον ἔμπροσθεν τῆς θέας ταύτης λαμπρὸν φῶς.

Κατέναντι δὲ τούτων, τὸ φαρμακεῖον τοῦ Κυρ. Μητσάκη, διέχυνεν ὡς ἀπὸ πηγῆς τὸ ὠραιότερον φῶς διὰ τῶν ἐντέχνων αὐτοῦ καὶ ποικίλων συνθέσεων τῶν βεγγαλικῶν, ἀναπληροῦντων τῆς ἡμέρας τὸ φέγγος, ὑπ' ὃ κατεφαίνοντο τὰ λεπτότερα ἀντικείμενα, ὥστε ἐνατενίζων τις ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ δικηγόρου κυρίου Παντολέοντος, ἀνεγίνωσκε τὰ ἐξῆς, γεγραμμένα ἐπὶ μεταξοῦφάντου σινδόνης, διαφροστόλιστα καὶ φωταγωγημένα.

ΖΗΤΩ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΖΗΤΩΣΑΝ ΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ.

» *Τιμὴ καὶ δόξα τοῖς ἀθανάτοις ἀνδράσιν αὐτοῖς, ἐνδόξως τὸν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνα διατύσασι, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν αὐτονομίαν καὶ βασιλείαν καθιδρύσασι, σὺν τοῖς ἐπιζῶσιν ἀγωνισταῖς, γενναίως ἐπ' ἐσχάτων τὴν τιμὴν αὐτῶν, τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθρου καὶ τοῦ ἀγῶνος ἐδικησαμένοις* » καὶ καθόσον ἐπροχώρει τις πολλὰ κοσμήματα καὶ ἄλλα ἐπιγραφαί, ὡς

ΖΗΤΩΣΑΝ ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

ΖΗΤΩ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΟΥ 1843.

Ἦδη τὸ σύνθημα ἐδόθη πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, τὴν κάτωθι τοῦ κήπου τοῦ πρὸ τῶν ἀνακτόρων, καὶ τὸ ἐκεῖ ἀναμμένον πλῆθος, διεχύθη εἰς ζητωκραυγὰς, ὡς ἡ λάμψις τῶν βεγγαλικῶν εἰς τὴν ἐμφάνησιν τῶν Βασιλέων, οἵτινες διερχόμενοι πρὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν, τῆς Δικαιοσύνης καὶ τοῦ Φρουραρχείου ἔβαινον βραδύτερον.

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης φωταγωγημένον ἔχον τὸν ἐξώστην του, πρῶτον ἐν εἰκόνει τὸ Ἑλληνικὸν οἰκόσημα, παραπλευρῶς δ' αὐτοῦ ἐκ δεξιῶν τὴν Ἀθηναίαν, καὶ τὴν Δικαιοσύνην ἐξ εὐωνύμων σκηνογραφικῶς, τὰ δύο δὲ παράπλευρα παράθυρα ἔφερον ἀμφοτέρω τὰς ἐπιγραφὰς **ΖΗΤΩΣΑΝ ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ.**

Παρ' αὐτό, τὸ ὑπουργεῖον τῶν Νευτικῶν κομψῶς φωταγωγημένον,
καὶ ΖΗΤΩΣΑΝ ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ.

Ἐγραψεν ἐπὶ τῆς θύρας καὶ τοῦ ἐξώστου φωτεινοῖς γράμμασιν ἐν συμπλέγματι δὲ τὰ ἀρχικὰ τῶν Βασιλέων στοιχεῖα, ὑπὸ τὰ ὅποια ἐξήρητο σχῆμα ἀγκύρας φωτεινῆς, καὶ παραπλευρῶς ἐφώτιζον ἀστέρες δύο, τὸ εἶδος τῆς φωτοχυσίας ἤρεσεν, ἦτο ἀπλοῦν καὶ λίαν ἐπιδεικτικόν.

Τοῦ φρουραρχεῖου ὁ ἐξώστις παρίστα τρόποιον παντοειδῶν ὄπλων μυρτοστολιστῶν καὶ ἔφερεν τὴν κομψὴν ἐπιγραφὴν ΖΗΤΩΣΑΝ ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ μὲ τὰς ἑλληνικὰς σημαίας ἐκατέρωθεν φωτιζομένας.

Οἱ Βασιλεῖς διήλθον τὰς ἀψίδας τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος καὶ ἐν τῷ μέσῳ πλήθους ἐνουσιῶντος, καὶ τὰς ἀναλάμψεις πυροτεχνημάτων πολλῶν, ἔφθασαν εἰς τὰ ἀνάκτορα πρὸ τῶν ὁποίων ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ ἔπαιζε χαρμόσυνα. Τὸ πλῆθος συνέβρευσεν ἤδη ἐκεῖ, καὶ αἱ συχναὶ τοῦ ζητωκραυγαὶ τρεῖς προσεῖλκυσαν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοὺς Βασιλεῖς.

Ἴδου καὶ ἡ περιγραφή τῶν κοσμημάτων τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος. Ἐπὶ τοῦ τετραγώνου αὐτῆς σχήματος, διεγράφη κύκλος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διεσταυροῦντο τέσσαρες δίοδοι, ἀπ' ἄρκτου πρὸς νότον, καὶ ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς· εἰς τῶν τριῶν τὰς εἰσόδους ἴσταντο στηλοβάται φέροντες ἐμμέτρους ἐπιγραφὰς τὰς ὁποίας προσέφερε τοῦ ποιητοῦ Γ. Παράσχου ὁ εὐαίσθητος κάλαμος καὶ ἐπ' αὐτῶν ὑψοῦντο ἀνάλογα τῆς ἐννοίας σκηνογραφικὰ ἀγάλματα, τοῦ σκηνογράφου Κ. Λάντζα.

Ἡ δὲ τετάρτη ἢ πρὸς ἀνατολὰς κατέναντι τῶν ἀνακτόρων ὑψοῦτο εἰς μεγκλοπρεπῆ ἀψίδα· συνείχοντο δὲ ἀλλοίλις διὰ καρπύλων μικρῶν ἀψίδων καθ' ὅλον τὸν κύκλον, ἅπασα παριστῶσαι στέφανον ἀπὸ δάφνας καὶ μυρσίνας ἀδαμαντοστόλιστον δεικνύμενον, καθόσον μία σειρά φανῶν διέγραφε τὴν περιφέρειάν του.

Ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς εἰσόδου στηλοβάτης ἔφερε τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν.

Εὐαγγελίζου ἡ Ἑλλὰς πανήγυριν με ἄλιν,

Ἀστὴρ ἐλπίδος ἔρχεται ἡ Ἄνασσα σου πάλιν.

Ἄνωθεν δὲ σκηνογραφικῶς ἄγγελος κρατῶν ἐν στέμα, ἐφ' οὗ ἀστὴρ λαμπρὸς ἔλουεν αὐτὸ διὰ τοῦ φωτός του.

Ὁ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἔφερεν·

Ἐμβραίνει τοῦ πολιτισμοῦ, τῶν φώτων ἢ προστατίς,

Κ' ἡ Μοῦσα γράφ' εἰς ἱερὰν σελίδα τ' ὄνομά της.

Ἰπὲρ αὐτὸν δὲ μία ἐντεχνος Μοῦσα ἔγραψεν ἐπὶ σελίδος φωτεινοῖς γράμμασιν ΑΜΑΛΙΑ. Διὰ τῆς εἰσόδου ταύτης διήλθον οἱ Βασιλεῖς, ἐξήλθον δὲ διὰ τῆς νοτίου διόδου, οἱ στηλοβάται τῆς ὁποίας ἔφερον τὰς ἐξῆς ἐπιγραφὰς. Ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ

Προχώρει ζεῦγος εὐσεβῆς ἐνδόξων ἡγεμόνων,

Τὰ στήθη ἔχετε νῶν καὶ τὰς καρδίαις θρόνον.

Ἰπὲρ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἴσταντο ἄγγελος κρατῶν στέφανον κινητόν.

Ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ ἔφερε

Υεῖς εἰσθε ζεῦγος ἱερὸν, ἀστέρες σωτηρίας,

Τῆς πολυμόχθου καὶ κλεινῆς ἡμῶν ἐλευθερίας.

Ἄνωθεν δὲ ἐγείρετο σκηνογραφικῶς, ἄγγελος φρουρός.

Οἱ δὲ στηλοβάται τῆς πρὸς ἄρκτον εἰσόδου ἔφερον ὁ μὲν δεξιὸς τὴν ἐπιγραφὴν·

Εἰς κλησιν ἡγεμονικὴν ἀνίστασαι Φειδία,

Κ' εἰς νέον γράφεις Πάνθεν « Ἑλλὰς καὶ Βασιλεία. »

Ἐπ' αὐτοῦ δὲ παρίστατο τοῦ Φειδία τὸ ἀπεικόνισμα.

Ὁ δὲ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἔφερε·

Τοῦ Περικλέους ἡ τιὰ αἰῶνας κοιμωμένη,

Εἰς τὴν ἀρχαίαν εὐκλειαν μαζῆ σας ἀναθαίνει.

Ἰσταντο δὲ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Περικλέους τὸ ἀνάγλυφον· τῆς δὲ ἀψίδος αἱ ἐπιγραφαὶ ἦσαν· ἐπὶ μὲν τοῦ ἀετώματος

ΖΗΤΩΣΑΝ ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΘΘΩΝ ΚΑΙ ΑΜΑΛΙΑ

Καὶ τὸ Ἑλληνικὸν στέμα στηριζόμενον ὑπὸ δύο λεόντων. Ἡ δεξιὰ πλευρὰ ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν·

Χωρεῖτε καὶ ἀντιλαλοῦν εἰς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον,

Χαρὰς ἐνθέρμου ἄσματα καὶ κρότοι πυροβόλων.

Ἐπὶ δὲ τῆς ἀριστερᾶ·

Χωρεῖτε κ' εἰς τὴν θέαν σας ἐν αἴθημα λατρείας,

Τονίζεῖ ὄλων τὰς ψυχὰς καὶ ὄλων τὰς καρδίαις.

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἦτο ἐπίσης ἐπιδεικτικῶς φωταγωγημένον καὶ πρὸ αὐτοῦ πυροτεχνήματα ἐπιτυχῆ ἀνέλαμπον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

Ἡ οἰκία τοῦ Κυρίου Κορομηλᾶ, ἐν ἣ κατοικεῖ καὶ ὁ πρέσβυς τῆς Ῥωσσίας, ἔφερε φωτισμὸν ἀπλοῦν μὲν ἀλλ' ἐπιδεικτικόν· φωτεινοῖς γράμμασιν παρίσταντο ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τὰ δύο ἀρχικὰ στοιχεῖα τῶν Α. Α. Μ. Μ. ἐνούμενα δι' ἐνὸς στέματος ἐπίσης φωτεινοῦ.

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν ἔφερε τὴν πρόσοψίν του πλουσίως φωταγωγημένην εἰς ἀέτωμα, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ κῆπον φανοστόλιστον.

Τέλος ὁ ναὸς τῆς Μητροπόλεως, τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ καταστήματα, ὁ Λυκαβητὸς ἢ Ἀκρόπολις ἐλοῦντο εἰς τὴν πλουσίαν φωτοχυσίαν καὶ παντοῦ Ο. καὶ Α. ΖΗΤΩ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ΖΗΤΩ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ἀνεγινώσκετο ζωηρῶς. Μόλις δὲ περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν τὸ πλῆθος ἀπεσύρθη τῶν δημοσίων θεαμάτων, τοσοῦτον εὐάρεστος ἦτο ἡ θέα καὶ ὁ καιρὸς.

Ἐκατὸν πεντήκοντα χιλιάδες δραχμῶν, λέγεται, ὅτι ἐδαπανήθησαν ἀπὸ τῶν δημοσίων διὰ τὴν φωτοχυσίαν, τὸ στολισμὸν τῶν ἀψίδων καὶ τὰ

πυροτεχνήματα' εάν ήναι αληθές λαμπρότερα εδικοιούμεθα να ιδωμεν' είναι όμως υπερβολή, διότι μόλις, όπως ήκούσαμεν διόλα ταύτα πεντήκοντα χιλιάδες δραχ. εδόθησαν' και τὸ πιστεύομεν κρίνοντας εκ του ύπουργείου των οικονομικῶν, περί οὗ ἐλέγγοτο, ὅτι ἐδαπανήθησαν ἑπτὰ χιλιάδες δραχ. ἐνῶ μόνον δύο χιλιάδες εἶναι τὸ αληθές, ὡς μᾶς ἐβεβαίωσαν.

A. N. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

Χάριν τῶν ἐπιθυμούντων να διδαχθῶσι τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν και ἐκμάθωσιν αὐτὴν ἐντελῶς, εἰδοποιούμεν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτ- τέν, καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δίδει μαθήματα και ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, εἰς ἰδιαιτέ- ρας τάξεις ἐκ μαθητῶν πέντε ἐκάστη συγκειμένη' ὁ ἐπιθυμῶν εὐρί- σκει αὐτὸν εὐκαιρον εἰς συνάντησιν ἀπὸ τῆς 6. μέχρι τῆς 8. Μ. Μ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ οἰκίαν.

Ἔσοι τῶν Κυρίων συνδρομητῶν ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲν μᾶς ἔμβασαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των, παρακαλοῦνται να παραδώσωσιν αὐτὴν εἰς τοὺς Κ. Κ. Ἐπιστάτας τῶν ταχυδρομείων, παρ' ὧν θέλουλ λαμβάνει και τὰς ἀποδείξεις ἡμῶν.

Τὴν 20^{ην} 8βρίου ε. ε. λήγει ἡ δευτέρα τριμηνία τοῦ Ἀβδηρίτου, οἱ ἐπιθυμοῦντες να μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου, παρακαλοῦνται να εἰδο- ποιήσωσιν ἡμᾶς διὰ τῶν Κ. Κ. ἐπιστατῶν τῶν τα- χυδρομείων.

Ὁ Ἐκδότης